

Hồi 10

Chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt

Mã Xuân Hoa nghĩ tới mối tình si của Thương Bảo Chấn thực cũng đáng thương liền chìa tay cho gã cầm lấy.

Thương Bảo Chấn nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, trong lòng cảm khái muôn vàn, cơ hồ sa lệ.

Sau một lúc Mã Xuân Hoa hỏi :

-Hồ Phỉ bị thiếu gia cột chân tay treo lên thật là khá lâu. Thiếu gia hãy đi thả gã rồi tiểu muội lại cho thiếu gia cầm tay lúc nữa, có được không ?

Nàng nói rồi rút tay về.

Thương Bảo Chấn nhẹ buông tiếng thở dài, từ từ đứng dậy.

Đột nhiên trên ngọn cây có tiếng sột soạt. Một bóng đen nhảy xuống đứng lù lù trước mặt hai người, cười nói :

-Bất tất phải buông tha, tại hạ đã tới đây.

Mã Xuân Hoa và Thương Bảo Chấn giật mình, nhìn kỹ lại thấy con người trước mặt bé nhỏ gầy nhom chính là Hồ Phỉ.

Hai người đang kinh hãi, vẻ mặt biến thành quái dị, đồng thanh hỏi :

-Ai đã thả người ?

Hồ Phỉ cười đáp :

-Hà tất phải có người thả ? Tại hạ muốn ra là ra.

Nguyên gã bị Thương Lão Thái điểm huyết nhưng chỉ sau bốn giờ, huyết đạo tự động giải khai. Giây lờ tới cột gã không giữ được. Gã dùng phép thu cơ xúc cốt nhẹ nhàng rút chân tay ra khỏi vòng giây cột. Tuy gã bị đánh đòn rất đau nhưng chỉ gây thương ngoài da, chưa tổn hại gì tới gân cốt.

Hồ Phỉ hoạt động chân tay một lúc, toan đi cứu Bình A Tứ nhưng nghe tiếng Mã, Thương hai người ní chuyện rồi vượt tường ra ngoài, gã liền vọt lên trước ẩn trên ngọn cây để nghe lén, khinh công rất cao minh mà hai người mãi nói chuyện nên chưa phát giác.

Thương Bảo Chấn nghe Hồ Phỉ nói tự mình thoát ra được, khi nào chịu tin là thật? Hắn nghi ngờ có gian tế trà trộn vào Thương Gia Bảo liền chụp lấy ngực gã.

Hồ Phỉ đã bị đánh mấy trăm roi đòn hãy còn oán hận đầy ruột. Gã lạng người đi một cái, thi triển thủ pháp Tả Hữu Khai Cung, tát " bốp, bốp " liên hồi bảy, tám cái vào mặt Thương Bảo Chấn.

Thương Bảo Chấn đưa tay lên đỡ gạt.

Hồ Phỉ vung tay trái dẫn dụ đối phương động thủ tiếp theo. Đồng thời gã vung quyền bên phải đánh vào sống mũi địch nhân làm cho máu tươi chảy ra lênh láng.

Thương Bảo Chấn ối lên một tiếng.

Hồ Phỉ lại vung chân đá móc một cái, hấn vôi nhảy ra xa hai trượng.

Ngờ đâu Hồ Phỉ thi triển liên hoàn cước, thừa cơ đối phương vừa nhảy lên cao, hạ bàn không hư, phóng một đá hấn lộn đi mấy vòng.

Hồ Phỉ huy động chân tay cực kỳ thần tốc. Mã Xuân Hoa chưa nhìn rõ thì Thương Bảo Chấn đã bị tay đấm chân đá lặn lộn dưới đất.

Hồ Phỉ vẫn chưa nguôi giận nhưng thấy Mã Xuân Hoa ở bên, gã biết là nếu mình đánh nữa tất nằng ra mặt can thiệp mà nằng lại đối với gã bằng tấm lòng tốt. Bậc đại trượng phu phải giữ những điều ân oán cho phân mình. Nằng nói một câu, dĩ nhiên là gã phải nghe lời.

Tiểu Hồ Phỉ tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng lắm mưu mẹo. Gã vỗ tay hô :

-Tên cầu tặc họ Thương kia ! Người có dám đuổi theo ta không ?

Gã nói rồi xoay mình chạy trốn.

Thương Bảo Chấn bị một hồi quyền cước một cách hồ đồ vì đối phương ra tay mau lẹ quá chừng. Nhưng hấn cho là vì mình sơ tâm mà bị đòn oan chứ không tin một thằng trẻ nít võ công lại thần diệu hơn Bát Quái công phu gia truyền của hấn. Nhất là có ý trung nhân đứng bên, khi nào hấn chịu nổi vụ mất thể diện này ? Hấn liền phát cước rượt theo.

Khinh công của Hồ Phỉ cao hơn Thương Bảo Chấn nhiều. Gã chạy một lúc lại phải dừng để chờ đối phương tới gần mới tiếp tục chạy nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc Hồ Phỉ đã chạy xa bảy tám dặm, gần tới thị trấn.

Mã Xuân Hoa cũng chạy theo nhưng còn cách xa.

Hồ Phỉ dừng bước, lại nói :

-Họ Thương kia ! Bữa nay thiếu gia trúng phải gian kế của mẫu thân người mà bị nhục. Bây giờ cho người biết bản lãnh của thiếu gia.

Dứt lời gã tung mình như con chim khổng lồ vọt tới.

Thương Bảo Chấn chưa từng thấy cách đánh này bao giờ, sợ quá vôi né tránh.

Hồ Phỉ khễ điểm chân trái xuống đất, người gã đã xoay chuyển phương hướng bám sát tiến đánh.

Lúc này Thương Bảo Chấn muốn tránh cũng không kịp nữa. Hấn quát lên một tiếng, vung song chưởng đánh ra. Chính là môn Bát Quái Chưởng gia truyền cực kỳ lợi hại.

Tay trái Hồ Phỉ chụp lấy cổ tay Thương Bảo Chấn dây đi kéo lại một cái làm cho hấn đau nhói lên. Nếu hấn không rụt tay về mau thì cổ tay đã bị vặn gãy. Hồ Phỉ vung quyền lên đấm bình một cái vào trước ngực mé hữu. Tiếp theo gã lại vung chân đá vào bụng dưới địch nhân. Gã luyện tập võ công trong quyền kinh của phụ thân để lại, bữa nay có dịp thí nghiệm thân chủ đã được toàn thắng.

Thương Bảo Chấn toàn thân co lại. Hai tay bảo vệ đầu và mặt, chỉ có phần chịu đòn chứ không phản kích được. Hấn cầu khổ luyện võ mười năm mà đối với thằng nhỏ này không thi triển được chút nào.

Hồ Phỉ vung chân trái đá lên chờ Thương Bảo Chấn lảng tránh qua mé hữu, liền phóng chân phải đá trúng vào huyệt Tiểu Yêu. Thương Bảo Chấn đứng không vững té nhào xuống đất.

Hồ Phỉ lột áo dài hấn ra xé thành từng mảnh cột chân tay hấn lại định treo lên cành liễu bên đường nhưng gã người nhỏ không đủ sức để cạp hấn nhảy lên cây. Gã liền nhằm chỗ chạc ba chụm lấy Thương Bảo Chấn vận nội lực vào hai cánh tay tung mạnh một cái. Miệng gã quát :

-Lên đó mà ngồi !

Hồ Phỉ bẻ bảy tám cành liễu làm roi quát vào đầu Thương Bảo Chấn. Thương Bảo Chấn vừa kinh hãi vừa tức giận. Hấn biết gã định trả thù trận đòn ban ngày, van xin cũng bằng vô dụng. Hấn đành nghiêng răng chịu đựng.

Hồ Phỉ đánh được ba bốn chục roi thì Mã Xuân Hoa chạy tới. Nàng thấy tình trạng này kinh hãi quá.

Trong lúc nhất thời không thốt nên lời.

Hồ Phỉ cười hỏi :

-Mã cô nương ! Tiểu đệ không chờ cô bảo cũng tha gã rồi.

Gã nói đoạn nổi lên tràng cười khanh khách. Tuy gã là thằng nhỏ mười mấy tuổi mà ngôn ngữ cử chỉ hào khí ngất rời. Gã liệng cành liễu đi, cất bước đông tuốt.

Mã Xuân Hoa la lên :

-Tiểu bằng hữu ! Tiểu bằng hữu là ai ?

Hồ Phỉ ại đồng dạc đáp :

-Cô nương đã hỏi, tiểu đệ chẳng thể không nói. Tiểu đệ là con Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Dao tên là Hồ Phỉ.

Dứt lời gã cười một tràng dài. Chớp mắt, bóng sau lưng đã khuất vào sau rặng liễu.

Người gã đi xa rồi mà thanh âm còn văng vẳng.

Thương Bảo Chấn ở trên cây, Mã Xuân Hoa ở dưới đất, cả hai người đều kinh ngạc vô cùng.

Sau một lúc, Mã Xuân Hoa cất tiếng hỏi :

-Thương thiếu gia ! Thiếu gia có xuống được không ?

Thương Bảo Chấn hết sức cựa mạnh mà không thoát ra được, hấn mắc cỡ vô cùng. Hiển nhiên hấn không xuống được nhưng nói ra lại thẹn thùng nên im lặng.

Mã Xuân Hoa nói tiếp :

-Thiếu gia đừng cử động cho khỏi té xuống. Tiện thiếp lên giúp sức.

Nàng tung mình toan nắm lấy cành cây trèo lên nhưng cành cây cao quá, nàng nhảy một cái không với tới, đành dùng cả chân lẫn tay để leo cây.

Mã Xuân Hoa đang leo lên chợt nghe tiếng vó ngựa nhộn nhịp. Một đoàn kỵ mã chạy nhanh tới.

Lúc này phương đông hé sáng, trời đã bình minh. Mã Xuân Hoa tự hỏi :

-Người ngựa này đi đâu sớm thế này ?

Chớp mắt đoàn kỵ mã chạy tới gốc cây, cả thảy có chín người.

Đoàn kỵ mã thấy một vị cô nương đang trèo lên cây cao đều lấy làm lạ dừng ngựa lại coi.

Mã Xuân Hoa tức mình hỏi :

-Có gì mà coi ? Các vị đi đi.

Chín người nhìn lên ngọn cây thấy một gã thanh niên nam tử bị cột trên đó lại càng kinh dị.

Mã Xuân Hoa chưa trèo tới ngọn cây liền đề khí nhảy lên. Tay trái vươn ra nắm lấy cành cây, nàng mượn đà vọt đến bên Thương Bảo Chấn.

Hai người đàn ông dưới gốc cây reo hò khen ngợi :

-Công phu khinh thân hay quá !

Mã Xuân Hoa vội cúi chân tay cho Thương Bảo Chấn, khẽ hỏi :

-Thiếu gia có bị thương không ?

Câu hỏi này khiến Thương Bảo Chấn lấy làm an ủi. Hắn đáp :

-Không sao.

Hắn níu lấy cành cây tung mình nhảy từ trên cao mấy trượng xuống đất. Mã Xuân Hoa cũng nhảy xuống theo. Nàng thấy chín người kỵ mã giơ tay chỉ trở chẳng ứ kỵ gì, tỏ ra rất là vô lễ. Nàng tức giận quá liền trợn mắt nhìn bọn họ.

Trong bọn chín người có già, có trẻ, ăn mặc lịch sự. Người nào cũng ra dáng khoẻ mạnh. Đứng giữa bọn người này là thanh niên công tử mặt đẹp như ngọc, hình dung tuấn tú, lối ba chục tuổi. Chàng công tử mình mặc áo trường bào màu lam, đầu đội mũ da cáo, trên chóp đỉnh hai hạt minh châu lớn bằng đầu ngón tay.

Mã Xuân Hoa thường đi xe tiêu từ thuở nhỏ rất sành về châu báu. Nàng đứng cách mấy trượng đã nhìn rõ hai hạt minh châu lấp lánh ánh hào quang liền biết là bảo vật đáng giá liên thành. Thế mà công tử tùy tiện đỉnh lên chóp mũ không sợ thất lạc. Nàng động tính hiếu kỳ, bất giác liếc nhìn hắn mấy lần.

Chàng công tử kia thấy nàng xinh đẹp lại chân tay mau lẹ cũng động tâm, liền quay lại khẽ nói mấy câu với hán tử trung niên bên cạnh. Hán tử này lăm lăm gật đầu đột nhiên cười rộ lên tiếng :

-Tên tiểu tặc tử này chắc đã trộm cắp cái gì của người ta mới bị trói quăng lên ngọn cây.

Một lão già cười hỏi :

-Người bảo gã trộm cắp gì ? Sao em gái gã lại lần mò đến cứu gã ?

Giọng nói của lão ra chiều khinh bạc, mặt càng lộ vẻ khả ố.

Thương Bảo Chấn đầy lòng phẫn nộ, không nỡ phát tiết. Hắn nghe lão nói câu này liền tung người nhảy lại tát bốp vào mặt lão già.

Lão già cười trên lưng ngựa lại đứng cách xa hơn trượng mà Thương Bảo Chấn hẩy vọt tới nơi đánh một cái bạt tai khiến mọi người kinh ngạc, bất giác giựt cương ngựa lùi lại một bước nhìn nhau ngơ ngác.

Lão già bị vỗ bất ngờ không kịp đề phòng mà phải chịu nhục. Không nhịn nổi cái tức này, lão lập tức nảy xuống vươn tay túm lấy vạt áo Thương Bảo Chấn.

Thương Bảo Chấn xoay tay lại nắm lấy cổ tay lão.

Lão già cũng là người có võ công biến ảo thành chưởng, biến chưởng thành quyền. Hai người khai diễn cuộc đấu dưới gốc cây bên đường.

Thương Bảo Chấn tuy bị Hồ Phi đánh một trận nhưng không tổn thương đến gân cốt. Một là có ý trung nhân đứng bên cạnh theo dõi cuộc đấu, hai là lửa giận không nơi phát tiết, hắn thi triển tuyệt nghệ gia truyền là Bát Quái Chưởng, càng đánh càng hăng.

Lão già kia sơ ý một chút, bả vai bị trúng chưởng, chân bước loạn choạng lù lại. Lão định thần toan xông tới thì một người trên lưng ngựa lên tiếng :

-Lão Trương hãy lùi lại. Thăng này có vẻ tà môn.

Tiếng nói vừa dứt, một bóng người trên lưng ngựa nhẹ nhàng nhảy xuống. Lão già kia tránh sang một bên.

Thương Bảo Chấn và Mã Xuân Hoa thấy người này thân thủ mau lẹ, đều chú ý theo dõi cử động và nhìn kỹ lại thấy mặt hắn đỏ tía, ra chiều uy mãnh. Thân thể cao lớn, cao hơn Thương Bảo Chấn một cái đầu. Hai tay chấp sau lưng, hắn nhìn Thương Bảo Chấn hỏi :

-Phải chăng người ở Bát Quái Môn ? Sư phụ người họ Chử hay họ Thương ?

Thái độ rất ngạo mạn, không coi đối phương vào đâu.

Thương Bảo Chấn tức giận liền xẵng giọng hỏi lại :

-Người hỏi được ta ư ?

Người kia túm túm cười đáp :

-Hề là người Bát Quái Môn là ta cần hỏi...

Thương Bảo Chấn vốn là người tinh tế nhưng mấy ngày liền, gã vừa thất vọng vừa chịu nhục đâm ra nóng nảy. Trong cơn thịnh nộ, gã không nghĩ đến câu nói của hán tử còn có ngụ ý khác, liền ra chiêu Phách Lôi Truy Địa nhanh như điện chớp đánh vào đầu gối đối phương.

Người kia mỉm cười khẽ vẩy tay một cái, khoa chân bước sang bên trái một bước, lập tức hóa giải được ngay.

Thương Bảo Chấn liền thi triển môn Du Thân Bát Quái Chưởng không ngừng. Mỗi bước chân gã đều theo Tiên Thiên Bát Quái Đồ Thức.

Thương Bảo Chấn xoay quanh đối phương mà chạy thật lẹ, liên tục phóng chưởng càng lúc càng mau.

Đại hán kia hai tay ra chiêu rất ngắn ngủi chỉ vừa đủ chống đối, thủy chung không đụng chạm vào quyền chưởng Thương Bảo Chấn nhưng chiêu nào cũng là khắc tinh về chưởng của đối phương. Thường thường hắn làm cho những chiêu thức của Thương Bảo Chấn chưa sử hoàn toàn đã bắt buộc phải biến thế.

Mới trong khoảnh khắc, Thương Bảo Chấn đã đánh hơn bốn chục chưởng mà chẳng chưởng nào đụng được vào tà áo của đối phương.

Những người bàng quan thấy bản lãnh đại hán rất cao thâm đều ngấm ngầm bội phục.

Thương Bảo Chấn nổi nóng, càng chạy nhanh, chưởng pháp càng cấp bách.

Đại hán vẫn ung dung chống đỡ, nét mặt vẫn tươi cười. Hai bàn tay vung ra nắm lại như một mình luyện quyền.

Bây giờ Thương Bảo Chấn mới nhận rõ tuy đối phương ra chiêu rất ngắn nhưng chân bước theo Tiên Thiên Bát Quái Đồ Thức, phương vị tuyệt đối không rối loạn chút nào.

Gã từng nghe mẫu thân nhắc tới trong Bát Quái Môn có Nội Bát Quái công phu rất cao thâm. Luyện môn này đến chỗ cực tinh vi thật khó khăn vô cùng nhưng ai luyện thành là có thể đem cái " tĩnh " để khắc chế cái " động " và trở nên thiên hạ vô địch.

Người đứng trước mắt gã có ý nhường nhịn. Hắn mà ra tay thực sự thì chỉ chiêu đầu đủ đánh ngã gã rồi.

Thương Bảo Chấn càng nghĩ càng sợ, đột nhiên nhảy lùi lại chấp tay nói :

-Vãn bối có mắt mà không thấy núi Thái Sơn. Té ra đây là một bậc tiền bối của bản phái.

Người kia tùm tùm cười nhắc lại câu hỏi :

-Sư phụ người họ Chử hay họ Thương ?

Thương Bảo Chấn thường nghe mẫu thân căn dặn : trước mặt người ta chớ có thổ lộ thân thế mình để phòng ngừa đối phương hay biết làm khó cho công cuộc trả thù nên gã ngần ngừ trả lời.

Người kia lại cười hỏi :

-Chưởng pháp của người môn hộ mở rộng hiển nhiên cùng một lối với Thương Kiếm Minh sư huynh. Đại ca ! Có đúng thế không ?

Câu sau cùng hắn nói với một lão già ngồi trên ngựa.

Lão này tuổi ngót năm mươi, tung mình xuống ngựa nhìn Thương Bảo Chấn hỏi:

-Sư phụ người đâu ? Ta là Vương sư bá người đây. Còn vị này là huynh đệ của ta. Người lại mừng sư thúc đi.

Lão nói rồi ha hả.

Thương Bảo Chấn biết sư phụ của phụ thân mình oai danh lừng lẫy vùng Hà Sóc tên gọi là Vương Duy Dương. Lão làm tổng tiêu đầu Trấn Viễn tiêc cực ở Bắc Kinh. Người đứng trước mặt tự xưng họ Vương mà lại là cao thủ Bát Quái Môn thì đúng là sư bá sư thúc không thể sai được. Nhưng gã vốn tính cẩn thận, hỏi lại một câu :

-Hai vị xưng hô Vương lão tiên bối oai danh lừng lẫy đất Hà Sóc là gì ?

Wương thị huynh đệ nhìn nhau mỉm cười. Lão già đáp :

-Đó là tiên phụ của anh em ta. Người còn chưa tin ư ? Thương sư đệ đâu ?

Thương Bảo Chấn không ngần ngại nữa, phục xuống đất đập đầu mấy lạy, miệng hô sư bá sư thúc, rồi nói :

-Tiên phụ qua đời. Ngày ấy sư bá cùng sư thúc không tiếp được tin cáo phó ư ?

Vị võ sư tuổi già tên gọi Vương Kiếm Anh, người em là Vương Kiếm Kiệt. Hai nhân vật này là con Vương Duy Dương.

Ngày trước Vương Duy Dương nhờ cặp Bát Quái Chưởng và thanh Bát Quái Dao mà uy danh lừng lẫy chốn lục lâm. Phe Hắc Đạo đã có câu " Thà gặp Diêm Vương còn hơn chạm trán Lão Vương " đủ biết lão khét tiếng thiên hạ. Hiện nay lão qua đời đã lâu rồi.

Thương Kiếm Minh tuy là môn hạ Vương gia nhưng tình thầy trò rất đậm đà. Sau khi rời khỏi sư môn, Thương Kiếm Minh ít khi được tin tức. Vương thị huynh đệ lại làm đường sai ở nha môn đường mây gặp bước. Hai người không để tâm đến những sư huynh đệ nữa. Vì thế mà Sơn Đông cách Bắc Kinh chẳng xa là mấy, cái tin Thương Kiếm Minh qua đời, Vương thị huynh đệ cũng không biết.

Wương Kiếm Anh buông tiếng thở dài rồi quay lại nói nhỏ mấy câu với chàng thanh niên công tử kia.

Chàng công tử kia liếc mắt nhìn Mã Xuân Hoa.

Wương Kiếm Anh ngó Thương Bảo Chấn nói :

-Nhà người cách đây không xa, vậy dẫn bọn ta về để tế trước linh vị phụ thân người một chuyến. Anh em chia tay đã hơn hai chục năm, không ngờ chẳng còn cơ hội nào gặp mặt nhau nữa.

Hắn dừng lại một chút rồi trở vào chàng công tử nói :

-Người bá kiến Phúc công tử đi. Chúng ta đều làm đường sai dưới trướng công tử.

Thương Bảo Chấn thấy chàng công tử có vẻ cao sang, gã chắc là dòng quý phái ở trong kinh, mới thu dụng được những hào kiệt bậc này về làm đường sai. Gã liền khom lưng lạy xuống.

Phúc công tử khoát tay nói :

-Tráng sĩ đứng dậy đi.

Nhưng hắn không đáp lễ.

Thương Bảo Chấn tức mình nghĩ thầm :

-Cha này phách lối quá. Hắn làm như Hoàng Đế không bằng.

Đoàn người về đến Thương Gia Bảo. Trong Bảo đã phát giác vụ Hồ Phỉ trốn đi, gia nhân đang xục xạo tìm kiếm.

Thương Bảo Chấn vào nội đường báo tin. Thương Lão Thái nghe nói bạn hữu của tiên phu đến chơi, mặt vừa kinh ngạc vừa mừng thầm lật đật chạy ra nghênh tiếp, gác vụ Hồ Phỉ lại một bên.

Vương Kiếm Anh giới thiệu quần hào với Thương Lão Thái thì trong chín người có tới năm là cao thủ hạng nhất võ lâm. Ngoài Vương thị hinh đệ còn Trần Vũ ở phái Thái Cực, Hồ Bát Nhã ở phái Thiếu Lâm. Ân Trọng Tường thuộc phe Nam Tông ở Thiên Long Môn.

Trần Vũ và Ân Trọng Tường đã nổi tiếng giang hồ. Hồ Bát Nhã còn ít tuổi hơn, cặp mắt thần quang lấp lánh, tay khô như que củi cứng nhắc. Đúng là hảo thủ ngoại gia.

Còn ba người nữa là những nô bộc thân cận theo hầu Phúc công tử và lão già họ Trương vừa bị Thương Bảo Chấn đánh té. Mọi người kêu lão bằng Trương tổng quản, dĩ nhiên cũng là một nhân vật có quyền thế trong phủ Phúc công tử.

Thân thế công tử ra sao, Vương Kiếm Anh tuyệt không nhắc tới nguyên nhân cái chết của Thương Kiếm Minh nhưng Thương Lão Thái là người cao ngạo không chịu nói thật y bị Hồ Nhất Dao giết chết mà bảo là mắc bệnh mà thác. Mụ đã quyết chí để con trả thù, không mượn tay người ngoài.

Mã Xuân Hoa thấy Thương Lão Thái và Thương Bảo Chấn nói chuyện đồng môn với mọi người liền trở về phòng, đem những chuyện vừa mắt thấy tai nghe kể cho phụ thân hay.

Mã Hành Không thấy con nói Hồ Phỉ là con của Liêu Đông Đại Hiệp Hồ Nhất Dao rất lấy làm kinh dị. Lão biết thằng nhỏ này bản lĩnh cao hơn Thương Bảo Chấn nhưng vẫn còn bán tín bán nghi.

Từ Tranh đứng bên lắng lắng nghe chuyện. Mặt chàng lúc xanh lè lúc đỏ bừng nhưng không nói gì.

Hai cha con nói chuyện một lúc rồi Mã Xuân Hoa về phòng riêng.

Từ Tranh theo sau gọi :

-Sư muội !

Mã Xuân Hoa đỏ mặt lên hỏi :

-Chuyện gì ?

Từ Tranh hấy mặt nàng đỏ như ráng chiều, chàng động tâm rồi nén lòng không hỏi nữa, lại nắm lấy tay nàng.

Mã Xuân Hoa giựt tay ra chiều tức giận hỏi :

-Sao lại vô ý thế ? Để người ta ngó thấy thì làm thế nào ?

Từ Tranh không nhịn được hẳn học hỏi :

-Hừ ! Vô ý ! Nửa đêm có đi theo gã tiểu tử họ Thương ra ngoài lén lút làm chuyện gì ?

Mã Xuân Hoa sững sốt một chút. Nàng thấy giọng nói của Từ Tranh tỏ ra bất thân thiện liền tức giận hỏi lại :

-Sư huynh hỏi cái đó làm chi ?

Từ Tranh đáp :

-Gã tiểu tử kia có dụng ý gì với cô thì câu hỏi của ta cũng có dụng ý như vậy.

Trước nay chàng rất thân thiết với sư muội nhưng sáng sớm đã thấy nàng cùng Thương Bảo Chấn từ bên ngoài trở về, lại nghe cô thuật chuyện gặp Hồ Phi vào lúc nửa đêm nên nổi lòng ghen tức. Chàng có biết đâu nàng sự phụ thân trách mắng mới dấu nhem chuyện xin Thương Bảo Chấn tha cho Hồ Phi.

Mã Hành Không đem trước đã được nghe chuyện đối đáp giữa hai mẹ con Thương Lão Thái, lão biết Thương Bảo Chấn say mê con gái mình, cũng tưởng hai người quả có tư tình mới tương hội lúc đêm khuya. Nhưng thấy đồ đệ đứng bên, lão không tiện vặn hỏi.

Từ Tranh nghe chuyện trong lòng khó chịu. Bản tính chàng lỗ mãng mà hiện nay sư muội đã thành vị hôn thê, chàng không nhịn được mới vặn hỏi gắt gao, thái độ cứng cỏi.

Mã Xuân Hoa vấn tâm không có điều gì đáng thẹn : anh chàng sư ca trước nay vẫn thuận hòa nhân nhượng, không ngờ phụ thân mới hứa hôn chàng đã dở giọng ngang tàng bá đạo và nàng tưởng ngay sau này thành vợ chồng rồi chắc là suốt ngày bị chàng khinh rẻ.

oOo